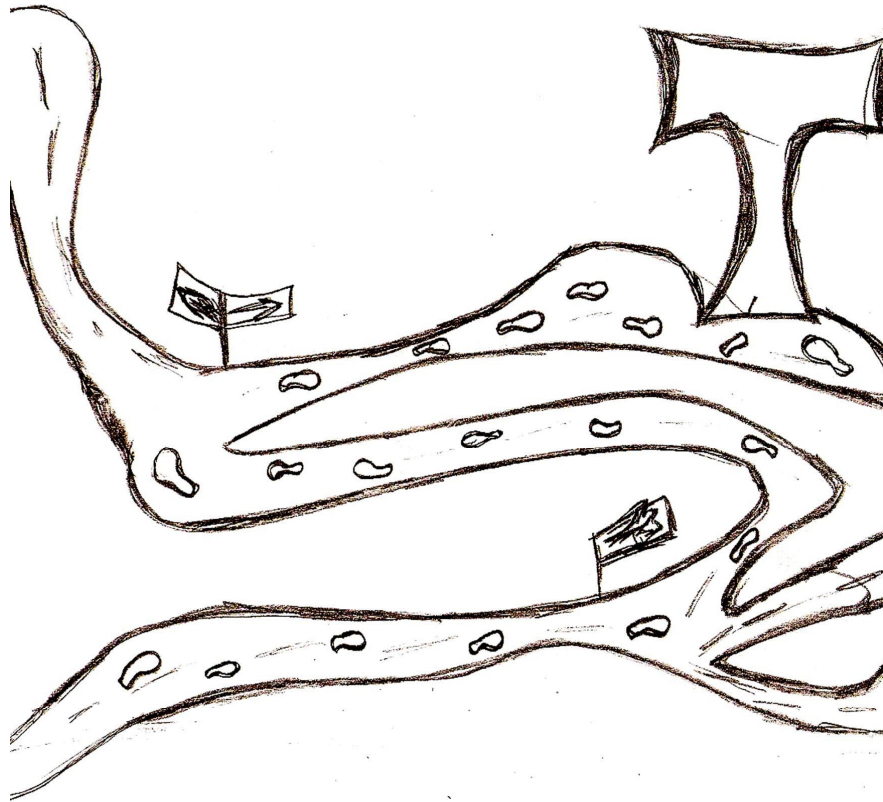




Kpoverello

2009. 05. 17. I. évfolyam 2. szám



Utunk Jézushoz

Úton vagyunk...

Úton vagyunk. Olyan sokszor hallom ezt a mondatot. Nem a Föld az otthonunk, ez itt csak egy állomás. Azt hiszem, sokan vagyunk úgy vele, hogy elvesztődünk a tennivalókban, és elfelejtjük, hogy nem maradunk itt örökké, megfeledekezünk róla, hogy „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol moly és rozsda emészt, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem moly, sem rozsda nem emészt, és ahol tolvajok nem törnek be és nem lopnak. Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.” (Mt 6,19–21) Úton vagyunk. És az út végén a Jóisten vár minket. Ha egész úton nem törődünk vele, akkor is vár, akkor is találkozunk kell, elkerülhetetlenül.

A középkorban az Isten felé vezető út három szakaszát különböztették meg: a megtisztulás útja (via purgativa), a megvilágosodás útja (via illuminativa) és a misztikus egyesülés útja (via unitiva). A megtisztulás útján a szívnek kell megtisztulnia, hogy közeledhessen Istenhez. Ez az út a megtéréssel kezdődik, lényege a bűnbánat és a komoly, rendszeres imaélet kialakítása.

A megvilágosodás útja a lelki életben a haladók állapota. A megtisztulás útján a bűnök elkerülése a cél a büntetéstől való félelem miatt, a megvilágosodás útján azonban a lélek azért akar tiszta maradni, hogy ne bántsa meg azt, akit szeret: Istent. Az erények gyarapodására törekszik, mert ezek készítik elő az egyesülést Istennel. Fontos része ennek az útnak, hogy a lélek megtanulja: önmagától semmire sem képes, mindent Istentől kap ajándékként.

A misztikus egyesülés útja vezet el az Istennel való egyesülés legmagasabb fokára, amely tökéletesen a mennyországban, Isten színjátásában fog beteljesedni. A via unitiva sajátosságai az egyszerűség és az egység Istennel. A lélek minden tevékenységét az istenszeretet határozza meg. Ezt az állapotot kegyelemből kapjuk, vagyis nem érhetjük el saját erőnkben. Isten annak adja, akinek akarja, amikor akarja. Annyit tehetünk, hogy felkészülünk rá, és várunk. Várunk, mert tudjuk, hogy jön. Nem tudjuk, mennyit kell várjunk. Pár percet? Pár napot? Pár évet?...Nem tudjuk. De azt tudjuk, hogy jön. Biztosan jön.

G. K.

Francesco Bernardone útkeresése

Assisi, 1182. Egy ember világra jön, elkezdődik egy életút. Francesco Bernardone életében jól nyomon követhetők a kanyarok, ösvények, göröngyös és sáros, illetve napfényes szakaszok, amelyek végül mégis a végső célhoz, Jézus Krisztushoz vezették. Nem szeretném kedvenc szentünk életrajzát bemutatni, hiszen azt többé-kevésbé ismerjük, csupán útjának néhány szakaszára, állomására reflektálnék: apja kereskedői pályát szánt neki, édesanyjától művészi és költői hajlamokat örökölt; barátaival vidám, mulatozó, felszínes életet élt. Fontos azonban felismerni, hogy Ferencet kora ifjúságától egy hatalmas vágy vezérelte: a lovagi élet eszméje. Nem céltalanul élte ifjú éveit, sőt vágya érdekében minden tőle telhető lépést megtett: részt vett a perugiai háborúban, majd Apuliába indult, dicsőségről, vitézi hírnévről álmodozva. Ez a vágyakozás azonban nem akadályozta meg abban, hogy figyeljen környezetére és személyes élettörténete jeleire: a szegények, betegek, szenvedők sorsa mindig megindította, saját fogsága és betegsége pedig arra készítette, hogy elgondolkodjon az élet értelmének és a mulandóságnak kérdéseiről.

A belső reflexióra való képessége segítette hozzá, hogy amikor éppen régi vágya beteljesülésén fáradozott, hirtelen irányt változtasson. Tudatosult benne, hogy az Úr hívja tulajdon szolgálatára. Felismerve a hívást, azonnal indult, bár nem tudta, mit kell konkrétan tennie az elkövetkezendőkben. Ettől kezdve derűs szívvel, dalos ajakkal és nyitott lélekkel járta a világot, Isten végtelen szeretetét és irgalmát hirdetve. Ez a radikális döntés nem jelentette azt, hogy ezután csak kényelmesen sétált a felismert úton, hanem folyamatosan figyelt a benne-körülötte történő eseményekre, Istennel meg nem szűnő kapcsolatban állt, és újra meg újra döntenie kellett Krisztus mellett.

Mit mond nekem személyesen Francesco Bernardone életútja? Azt, hogy legyen bátorságom keresni az Úr által nekem kijelölt utat, amelyen én magam is kiteljesedhetek. Szüntelenül figyeljem az erre mutató jeleket, ha pedig úgy érzem, hogy megtaláltam ezt az utat (melyet a szív öröme és a lélek békessége jelez), maradéktalanul induljak el rajta, nem törődve a nehézségekkel. Példát mutat arra, hogy ne az emberi korlátolt gondolkodás és aggályoskodás vezessen,

hanem elsősorban az isteni gondviselésbe vetett végtelen bizalom legyen iránytűm a nagy kaland során. Ferenc annyira szabadnak és nyitottnak érezte magát Isten szolgálatára, hogy semmilyen tevékenységformát nem határozott meg konkrétan sem önmaga, sem pedig később megalakult rendje számára. Azt tette, amit az adott körülmények között leghatékonyabbnak és legfontosabbnak látott: beteget ápolt, alamizsnálkodott, templomot épített, részt vállalt az emberek kétkezi munkájában, hirdette az örömhírt. Mindezt pedig folyamatosan átszötte az imádságos lelkület, az Úrral fenntartott állandó kapcsolat. Nem ragadt le egyetlen területen sem, könnyedén áttért egyik tevékenységről a másikra, ha szükségét érezte. Valóban Isten eszköze kívánt lenni mindenben...

Ferencet Isten iránti határtalan szeretete gyakran arra indította, hogy dalra fakadjon, illetve táncrea perdüljön, amikor Róla, a Fenségesről beszélt. Csodálatos költemények és dalok születtek ajkán e szeretet nyomán. Úgy tudott beszélni Uráról, hogy mások is képessé váltak a hitre, pusztán szavai hallatán. Isten iránti rajongása lehetővé tette számára, hogy embertársait is őszintén szeresse, és mindenekelőtt az egyéni és a közösségi békére vezesse őket. Felismerte a testvéri közösség fontosságát, amely a Jézus felé vezető úton jelentős szerepet játszik a személy életében. Mindezek a belső felismerések és a feltétlen ráhagyatkozás Istenre széppé és megragadóvá tették őt magát, egész személyiségét. Így egységben tudott élni minden teremtménnyel, és mindenben, minden által Teremtőjét dicsérte. Ez a belső ragyogás azonban nem jelentette azt, hogy mentes volt minden szenvedéstől és nehézségtől – ebben is követte Urát és Mesterét. Szenvedett, ha embertársai életében fájdalmat, igazságtalanságot, békétlenkedést látott. Szenvedett fizikailag, teste gyöngeségétől és fájdalmaitól gyötörten. Szenvedett lelkileg, a Sátán cselvetései miatt, illetve ha szeretett Urát bántották.

Még egy lényeges dologra irányítja figyelmemet Ferenc: a szívből jövő alázatosság, egyszerűség és kicsinység is tud hatalmas dolgokat művelni – hiszen ma, 800 év után is számtalan követője akad. Nekünk meg már sokkal könnyebb a dolgunk, mert a Ferenc atyánk által jól kitaposott úton vándorolhatunk a mennyei haza irányába.

Úton Jézushoz – beszélgetés Tibor testvérrel

Mit gondol a testvér, milyen viszony van a Jézus felé irányuló út és a hivatás között?

A Jézushoz vezető út nagyon szoros kapcsolatban van saját hivatásunk felismerésével, ugyanis a hivatás által mindenki egyéni utat jár be, azt mindenki személyre szabottan kapja.

Az Ön életében hogyan kezdődött ez az út, melyek voltak az első lépések ennek irányába?

Az én Jézus felé vezető utam nagyon érdekesen alakult, nem a családban kezdődött, hanem egy barátommal kerültem a templom közelébe, a hittanórákra, és később vettem észre, hogy ottragadtam, minden nap eljártam ministrálni, bár még nem igazán értettem, miért, de ott jól éreztem magam.

Meséljen egy kicsit arról, hogyan ismerte fel, melyik az az út, amelyet Isten Önnek szánt, és hogyan jutott el addig a döntésig, hogy ferences szerzetes legyen?

Az első foszlányok nem egészen világosak, de emlékszem, mikor gyermekkoromban megtudtam, hogy városunkban van pap, és megismertem őt, megtetszett az életmódja, pedig csak annyit tudtam, hogy másképp él, mint a többi ember. Később megtudtam, hogy vannak szerzetesek is, akik „még keményebben élnek”. Ez felcsigázta az érdeklődésemet. Mocorgott bennem, bár nem fogalmaztam meg, hogy pap szeretnék lenni. Kamaszként viszont azt mondtam, hogy márpedig én családot szeretnék alapítani, és mellette belépek a ferencesekhez világi rendinek. Tehát sokfajta elképzelés volt bennem, hogy milyen úton haladhatnék tovább. Az ifi csoportom és plébánosom nagy hatással voltak az utam választására. Két fiatallal együtt imádkoztunk és böjtöltünk a hivatásunk felismeréséért. Én három lehetőséget tettem imáimban Isten elé: azt, hogy családot alapítsak, saját közösséget alapítsunk két társammal, vagy ferences szerzetes legyek. Egyre erősödött bennem az a vágy, hogy a Krisztushoz vezető utat a ferencességen keresztül szeretném megélni, azáltal, hogy odaajándékozom életemet Neki és mások szolgálatának.

Ön felismerte hivatását, és válaszolt is rá azáltal, hogy az Ő szolgálatába helyezte hátralévő életét. Mit tart fontosnak, hogy ez a kapcsolat továbbra is működőképes legyen?

Számomra a Jézushoz vezető út jelenleg akkor működik, ha vannak Vele való találkozásaim. Vannak olyan napjaim, amikor nyugodtan összejön az, hogy leüljek és csendben legyek Vele, de van, hogy a közösségi imán kívül csak foszlányokban találkozunk, és ilyenkor biciklin, néha az udvaron, a szobában, fogmosás közben, sétálva megszólítom, vagy egyszerűen figyelek rá. Rejtett módon jelen tud lenni így is a mindennapjaimban. Az igazi mégis az, mikor sikerül tudatosan beüljek a templomba.

Ön a szerzetesi fogadalom értelmében Krisztus jegyese lett. Mit jelent Önnek ez a jegyesség, ez a megszentelt kapcsolat Isten és ember között?

Nagyon sokat kaptam egy mondattól, amit a noviciátus ideje alatt Jakab atya mondott arról, hogy egy Istennek szentelt férfi hogyan élheti meg azt, hogy ő Jézus jegyese: „jegyes azt jelenti, örömteli, feszült várakozás szeretetben”. Sokáig ebből éltem, és sokat gondolkodtam, hogy hogyan is lehet ezt másnak elmondani, de végül is Jakab atya szavaiban megtaláltam a megoldást. Már rég megfogalmazódott bennem, hogy a legszebb nászterem a kápolna. Olyan jó az, amikor egy húzós nap után megszületik bennem, hogy bármi van, le tudok ülni, és csendben lenni Istennel. Ő nagyon jól tud vigyázni ránk, és nem tudunk működni nélküle, Ő az, aki feltölti az elemeket, és érte érdemes feltölteni azokat.

Az Ön úton levésében Jézushoz, mit tart mérföldkönek?

Számomra a lelki élet alappillérei – a Szentmisén és a közösségi imán kívül –: a napot letenni az ő kezébe, a napi evangélium, amit elolvasok, és hagyom, hogy átjárjon, és a szemlélődésre szánt idő, amikor egyszerűen ismételve szavakat, mondatokat: „Ki vagy te, Uram, és ki vagyok én?”, Jézus Krisztus, „Istenem és mindenem”. Aztán van, mikor nem mondok semmit, csak jelen vagyok a Jóisten számára. Lehet, hogy sokszor gyatrán sikerül, de úgy kezdem, hogy Vele szeretném eltölteni, Vele szeretnék találkozni... Ha ezek a dolgok hiányoznak a mindennapjaimból, akkor válok türelmetlenné, ingerlékennyé, torkossá, önzővé, de ha ezek megvannak, akkor úgy

érezem, hogy nincs olyan dolog, ami ki tudna billenteni a békéből és abból a hitből, hogy van egy végső „Jó, legfőbb Jó, egyedül Jó, minden Jónak Forrása”, akiért érdemes mindent megtenni.

Őn a szolgálata által nemcsak Istennel, de nap mint nap az emberekkel is kapcsolatba kerül, akik ugyancsak úton vannak, vagy szeretnének lenni a legfőbb Jó irányába. Mennyire tartja fontosnak, hogy az emberek istenkeresésében Őn is jelentős szerepet vállaljon?

Istenről beszélve néha kínlódom a megfogalmazással, és ilyenkor jövök rá, hogy nehéz Róla beszélni, mert Ő mindenkivel személyesen akarja magát megismertetni. Amikor engem is fellelkesít Szent Ferenc vagy más emberek egyik-másik mondata, akkor válnak ezek a szavak igazán értékévé, ha én is leülök, és keresem általuk a Jóistent – ne csak másokat hallgassak meg, hanem keressem az én találkozásom pillanatait. Erre próbálok másokat is ösztönözni, mikor Istenről „beszélek”. Az a szépsége a Jézussal való kapcsolatnak, hogy néha felvillantja magát, és az elég, hogy olyan szomjat ébresszen, ami újból és újból hajt, vonz, és keresővé tud formálni. Ezekből a röpké pillanatokból születik az öröm, amit meg tudsz osztani másokkal. Bár ezt nem mindig muszáj megtenni. Kell valami, ami csak a miénk.

Köszönjük, hogy megosztotta velünk gondolatait. Esetleg van-e valami, amit még meg szeretne osztani azokkal, akik az újságot olvassák?

Egy szentírási résszel szeretném zárni, ami már régen megtetszett nekem, és melynek üzenete továbbra is ideálként áll előttem: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.” (Gal 2,20)



Gânduri de la Porziunca

Poate că mulți dintre noi am citit despre viața și specificul franciscan, trăim mai mult sau mai puțin în jurul fraților și poate câteodată ne punem întrebarea ce anume ne face să căutăm prezența lor, să le savurăm cuvintele, să iubim modul lor simplu de a privi lucrurile. Mă gândeam uneori ce anume îi animă pe acești frați, ce le-a transmis Sf. Francisc fraților săi, ceva ce nu este scris în cărți și nu se poate deduce din chestionare, ci cred că doar trăind cu ei și făcând un drum... Doream să îl întâlnesc pe Francisc în profundul ființei mele, așa cum este el, în marea sa și în sărăcia sa, așa că am încercat prin a-l căuta „acasă”, la Porziunca.

Primind o adresă de mail a fraților de la Porziunca, le-am trimis un mesaj în care am scris că sunt studentă la Cluj, frecventez biserica franciscană, particip la întâlnirile unui grup de tineri franciscani și aș dori dacă este posibil să mă primească pentru a face voluntariat în comunitatea lor și pentru a experimenta ceea ce trăiesc ei zi de zi acolo. Răspunsul a venit fără întârziere, iar frații mă așteptau doar cu lucrurile personale și cu toată disponibilitatea și bunăvoința pe care o aveam, astfel că prima vizită pe care am făcut-o a fost în luna octombrie a anului trecut, iar apoi anul acesta la începutul lunii martie, de fiecare dată pentru o perioadă de o săptămână.

În timpul scurt petrecut acolo pot să spun că am reușit să trăiesc puțin din lucrurile „nescrise”. Nu mi-am îmbogățit cunoștințele de istorie franciscană, nu am aflat foarte multe despre obiectivele turistice existente sau despre valoarea lor cultural-artistică, ci pur și simplu am respirat un alt „aer”, am primit și am dăruit cu toată ființa mea tot ceea ce mi se oferea.

În primele zile îmi spuneau frații: „Știi, aici nu vii să te îngrăși, ci tot ceea ce primești trebuie să dăruiești din plin mai departe”. Într-adevăr cred că a fost printre puținele momente atât de intense și de



solicitante, căci trebuia să fiu într-adevăr cu totul acolo. Concret nu aveam mare lucru de făcut: serviciul în Bazilică, adică să fiu la dispoziția turiștilor și a fraților din bazilică, iar restul timpului era marcat de viața de comunitate cu tot ce implica ea: alături de frați la pregătirea mesei, momente de recreație și de rugăciune împreună, etc.

Printre aceste banale activități să zic așa, am recunoscut același spirit în frații din Assisi ca și la cei de aici sau la persoanele care au o legătură spirituală mai deosebită cu acest ordin. Și ceea ce m-a uimit mai mult, a fost viața pe care am simțit-o în ei, în privirea lor, în gesturile și cuvintele lor, în prezența lor.

Un alt lucru care m-a sensibilizat de îndată ce m-am aflat în fața Porziuncolei au fost cuvintele scrise la intrare. Jos era scris “acest loc este sfânt”, iar deasupra era scris “această poartă duce spre veșnicie”. O poartă pe care îți vine să intri și să nu mai ieși, și totuși, nu întâmplător, mai are o poartă de ieșire, pe laterală ☺. Deci lumea nu intră pentru a rămâne, nici pentru a se întoarce înapoi, ci intră, se roagă, se îmbogățește și merge mai departe...

În acest loc se materializează așa de frumos cuvintele lui Francisc “să evanghelizezi un om înseamnă să îi spui: și tu ești iubit de Dumnezeu, prin Isus. Și nu numai să i-o spui, ci să o gândești într-adevăr. Și nu numai să o gândești, ci să te porți cu acel om astfel încât să simtă și să descopere că există în el ceva de salvat, ceva mai mare și mai nobil decât ceea ce se gândea el (...)”. Trecând prin Porziunca te simți iubit, iertat, primit de Dumnezeu, și nu poți să mergi mai departe decât dăruind la rândul tău din ceea ce ai primit.

Asta am înțeles eu în perioada petrecută acolo: e un loc sfânt care conduce spre veșnicie, căci rămâi marcat de continua dorință de a-i face și pe cei din jur părtași la cerul care s-a deschis pentru tine, așa cum Francisc, în clipa în care a simțit pe deplin iertarea lui Isus a dorit ca toți ce care vor ajunge în acel loc să se bucure de darul libertății interioare.

Gabi

Biserica din Africa

Vreau să vă povestesc despre drumul pe care îl fac în Congo cei care devin creștini. Se numesc catecumeni. Sunt păgâni, țin religiile vechi tribale, cred în spirite, în vrăji, dar văd la viața creștinilor, a misionarilor ceva ce îi atrage și vor să devină și ei creștini. Merg la ore de cateheză de două ori pe săptămână timp de 2 ani. Apoi urmează un examen, la care dacă obțin un anumit punctaj, pot să primească botezul. Cateheții, cei care le țin orele de religie și îi învață despre Dumnezeu nu sunt preoți sau persoane care au studiat teologia la facultate, ci sunt creștini practicanți din fiecare localitate și care își iau acest angajament. Când le vorbesc despre Dumnezeu, cum îl iubește și îl caută pe om, le povestesc despre capre cum behăie și își strigă puii.

La Ntokou, una din filiale am participat la botezul a 19 catecumeni. I-am cunoscut bine, unii mi-au fost și pacienți. Chiar înțelegeau ce se întâmplă la botez, că viața lor se schimbă, că devin copiii lui Dumnezeu. La Liturghie îi vedeam cum se roagă înainte să le vină rândul să primească ei botezul. Atunci au primit și Prima Împărtășanie. Un băiat mi-a spus a doua zi că de acum poate să se împărtășească de fiecare dată la Liturghie. Asta nu înseamnă prea des, pentru că acolo preotul ajunge doar la Crăciun, la Paște și poate încă o dată în vară și rămâne cu ei câteva zile.

Aveau o biserică mică din cărămidă. Îmi amintesc prima dată când am intrat în ea, că am căutat tabernacolul și mi-am dat seama că nu este tabernacol, că nu se păstrează Sfânta Euharistie acolo. Se întâlneau în timpul săptămânii și se rugau împreună rozariul, iar duminica un animator (un laic) celebra Liturghia Cuvântului.

Dar păstrează încă foarte mult din cultură, din tradiții și nu toate se pot suprapune cu creștinismul. Acolo am înțeles cât de mare e diferența între cei 2000 de ani de creștinism din Europa și cei 125 de ani de creștinism din Congo. Mai cred în vrăji, în spirite, în tot felul de superstiții. Acolo dacă se întâmplă ceva rău în familie sau moare cineva, în capitală își acuză proprii copii de vrăjitorie și îi alungă de acasă, iar în nordul țării îl acuză pe unul din bătrânii din familie de vrăjitorie și îl omoară, după care se ascund în pădure 2-3 luni și apoi totul continuă mai departe. Asta se întâmplă și între creștini.

Poligamia e ceva normal. Pentru un bărbat e o mândrie să aibă mai multe soții și cât mai mulți copii. Și cei care au doar o soție, deși sunt creștini, refuză să se căsătorească la biserică și apoi nu pot să participe la sacrameinte, decât după ce le moare soțul sau soția. Preoții nu botează copiii care se nasc în aceste familii decât după ce cresc și merg la ore de cateheză. La Makoua, erau aproximativ 6000 de catolici și mai puțin de 10 familii căsătorite religios.

Acestea sunt doar câteva rânduri despre cum am văzut eu Biserica Catolică din Congo. Aparținem toți unei Biserici Universale care cuprinde oameni de pe toate continentele, de culturi diferite, care parcurg un drum diferit. Merită să ne cunoaștem și trebuie să ne rugăm unii pentru alții.

Horgoș Anne-Marie

A mi Emmauszunk

A Jézushoz vezető, az égieket kereső utakról az emmauszi út jutott eszembe, amit részletesen csak Lukács evangélista ír le (Lk 24, 13-35). Ez egyike azoknak az alapköveknek, amelyre a Jézus Krisztusban, életünk Útjában való hitem épül.

„Aznap ketten közülük egy Emmausz nevű helységbe mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádium távolságra volt, s beszélgettek egymással mindarról, ami történt.” (Lk 24, 13-14) Ők –mint a későbbiekben kiderül- nem az apostolok közül valók, hanem valószínűleg azok közül az ismeretlen „többiek” közül, akiknek az asszonyok az apostolok mellett elvitték az üres sírtól a feltámadás hírét. (Vö. 9). Egyes feltételezések szerint vándorok, vagy azon ünneplő nép közül valók, akik a jeruzsálemi Húsvétről hazafele tartanak. Ez a két ember szomorú, és már harmadik napja azok (21b): igazából értetlenek, csalódottak a történetek miatt. Kereszthalállal végezte be az életét az az ember, akiben ők annyira reméltek, aki miatt ők is hányszor szembe kerültek a környezetükkel, úgymond eretnekekké váltak. Hogyan mentse meg Izraelt ellenségei kezéből az az ember, aki maga is ilyen nyomorult módon, a szent városból kitzasztva, gonosztevéként áldozatul esik nekik? (Vö. 19-21). Mindezt annak az „idegennek” mesélik el, aki csak úgy hozzájuk szegődött útközben, és érdeklődött a felől, hogy miről beszélgetnek. Milyen ember lehet az, aki megkérdezi, hogy miért, mi történt, és végighallgatja a saját történetét, mindazt, amit végig kellett

szenvednie a hitetlenek miatt, hagyja, hogy kipanaszolják magukat, aztán újra, mintha három éven keresztül nem épp ezt tanította volna nekik, visszaadja a reményüket, hogy azt érzik, hogy lángol a szívük: *„Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak, hogy bemehessen Isten dicsőségébe? És kezdve Mózesen és valamennyi prófétán, mindent megmagyarázott nekik, ami az Írásokban róla szólt.”* (26-27). Olyan nevetségesnek tűnik ez a helyzet, az embernek ez a vaksága: *„a szemüket akadályozta valami, hogy fel ne ismerjék”.* (Lk 24, 16). És mindehhez hogyan viszonyul Jézus? Ő az, aki közeledik az „oktalan és késedelmes szívű” (25) emberhez, és mindezt azért mondja neki, mert tudja és hiszi, hogy az ember igenis képes mindezeket elhinni. Mi ez a vakság, ami akadályozza a szemünket? Tudjuk, hogy ezek az emberek egy olyan szabadítót vártak, akik politikailag-gazdaságilag megszabadítja őket a római elnyomóiktól. Félreismerték Jézust, talán félték is tőle megkérdezni ha nem értették, hogy mit jelentenek a feltámadásról mondott szavai. (Vö. Lk 9, 45). Olyan ismerős ez: a saját elképzeléseimet vetítve ki Jézusra talán félreismerhetem őt, amit csalódás követhet.

Jézus mindezek után sem fedi fel kilétét. A faluhoz közeledve úgy tett, mintha tovább akarna menni, most sem kényszerít semmire, csak elfogadja, ha őt meghívják. A tanítványok számára ez lesz a legnagyobb meglepetés. Ezzel adja meg Jézus azt az örömet nekik, hogy úgy érezzék, a felismerésben nekik is részük volt. Nem akkor ismerték fel őt, amikor ott volt mellettük, hanem a kenyértörésben. Jézus, aki az utolsó vacsorán azt mondta, hogy nem fog többé enni, amíg el nem jön az isten országa, most újra eszik velük, jelezve ezzel, hogy Isten országa valóban eljött. A kenyértörés által születik meg a hitük, és ezzel Jézus megjelenése elérte a célját. Már nem szükséges, hogy fizikailag velük maradjon, ekkor el is tűnt. De ott maradt velük a kenyérben, amit azóta is ad számunkra. Olyan formában van velünk is, mint akkor az emmauszi tanítványokkal. Eltűnésével jelzi, hogy nem a földi létmódba tért vissza, és nem a húsvéti közösséget akarja tanítványaival helyreállítani. Még egyszer nem fog meghalni. Új módon van jelen, megdicsőült formában, ez a jelenléte kizárólag a hit által tapasztalható meg. Jó nekünk. Már az is mekkora öröm, ha arra gondolunk, hogy milyen is ez a Jézus: Ő az, aki levertségünkben, hitetlenségünkben is kezdeményez, jön, mellénk szegődik, végighallgat, aztán ha nyitott vagyok rá, örök életet ígér nekem, és -önmagát adva- boldogságot már ebben az életben. Sz. K.

DIVINA COMMEDIA

AKI MINDVEGIG
KITART, AZ ÜDVÖZÜL

VÁRLAK!
Erőszakosoké a mennyek országa!

Estelintésem
nagy kell neki,
hehehehe

AKI ELINDULT,
DE VISSZANÉZETT

AKIT VONZANAK

Minden kegyelem!
Én csak elfogadtam a hívást
és felakadtam a kampóra

AKI HA'S
VEZET

csödbe mentem...

Én nem merek
a saját erőmre
támaszkodni. Egy
kő segítségével sikerül

Minden lehetséges
annak, aki hisz!
Egyenesen a cél
felé...

AKI NEM SE PRÓBALTA

Mission impossible!
Nem tudom legyőzni
a félelmet!
Pedig szeretnék
feljutni....

OPTIMISTA

Hiszi a pizsi
Próbáld csak
meg!

Borzasztó!
Cserre nem gondoltam.
Én is beleszólhatnék...

Hurra! Ezt
meggyőztem!
I feel good!

TE HOL TARTASZ?

Léonie

Isten dicsősége a művészetben és Anne Rice tanúsága

Foglalkoztat engem a kérdés, hogy hogyan viszonyulunk mi keresztényekként a világi művészetekhez; ahhoz, ami nap mint nap körülvesz minket, elsősorban zene és filmek formájában. A középkori keresztény társadalomban annyira értéktelennek tartották mindazt (énekeket, költeményeket, zenét), ami nem Istenről szólt, hogy csak nagyon ritkán méltatták arra valamilyen okból, hogy feljegyezzék, megörökítsék. Ma talán egészen természetes nekünk, hogy filmeket nézünk, zenét hallgatunk, könyveket olvasunk, amiket nem Isten dicsőségére szántak, hanem akár egyszerűen szórakozásra, akár éppen valamilyen eszme vagy világnézet népszerűsítésére.

Hogyan tudjuk tehát keresztény szemmel is értékelni, élvezni a világi művészetet? Anne Rice amerikai író nő megvilágította a választ számomra. Ő a '70-es évektől kezdve számos horrorregényével lett világszerte népszerű, majd az ezredforduló táján elkötelezett katolikus lett; azóta kizárólag keresztény szellemű könyveket ír. Régi műveit továbbra is sokan veszik és olvassák, egyesek viszont elvárják tőle, hogy keresztényként egészen elhatárolja magát azoktól a könyvektől, hogy megtagadja őket. Közzétett egy nyilatkozatot, amelyben megmagyarázza, hogy bár hitének megfelelően nem ír többé olyat, a régi művei nem egyebek, mint saját személyes Istenhez vezető útjának tanúi; kereső emberként írta őket, a kereső ember őszinte valósága, jó szándéka nyilvánul meg bennük, és nem szándéka elhatárolni magát tőlük.

Ilyen módon, úgy gondolom, mindenféle világi művészetben felismerhetjük, megismerhetjük és értékelhetjük magát az embert, a teremtményt, keresésével, gondoljaival együtt, aki akarva-akaratlanul, élete minden percében úton van Isten felé, aki vonz, végtelenül szeret mindannyiunkat. Ha így nézzük, valahogyan minden műalkotás Isten dicsőségéről szól.

B.A.

Szívdobbanások által

„A nagy igazságok körvonalazhatatlanok, beláthatatlanok, s egyedül a szemlélődés alázatában melengetnek, melegítenek. Hát melegedjünk! Vagy hunyjuk le a szemünket, és sírjunk. Sírjunk bátran. Egyetlen könnycsepp meghaladja a legtudósabb értelmezést.” (Pilinszky János, 1976.)

(átértékelés)

Kedd reggel: ugrás, önkéntesen. Érkezés a „mély” vízbe csütörtök délután. A landolási idő várhatóan két nap, addig is emésztés. Az Irány lenyomata mást ad egy olyan Embernek, akitől számítom a megértést. Kérdések merülnek és bukkannak fel, bennem és benne. Feszült hallgatás és mély meggyőződés a nézetek között.

Csütörtök délután fehér köpenyben indulok útnak a négy hónapi teendőknél. A bársonyszoknyám zsebében ott lapul a nővéremtől csent assisis rózsafüzér. Beeresztnek a kórterembe, – megmeredt pillanatok a fehér köpenyek között. Ott állok az ágy mellett, a lány kába, és én nem értem még... Öt perc, az elméje tiszta lett. Nézek, pontosan a szemébe, onnan lehet igazán jól látni. Beszél (miért, hogyan, mikor, kivel és hogyan tovább). Nincsen – percek óta – párja benne a szívdobogásnak. Valaki nincs többé, aki lehetett volna, mert hívva volt (?), mégsem akarták idelelni. Változik: ágy, huzat, nő és napok. Életpercek egy kórteremben, életszakadékkal.

A legszebb dolog az egészben az Ember. Az az Ember, aki négy hónap után megérti, hogy „miért”. Megérti, hogy szükség van erre a „határátlépésre”, hogy szükség van „ott lenni” és „akkor lenni” ott, amikor a nőknek a legnehezebb. A „bűnben” való részesedés kérdése motoszkált benne, míg bennem a tenni vágyás. A szeretet és a féltés hajtása új erővel billentette meg a szív izmát.

Roth-Vízi Réka

Függelék: Románia és a kórházi szociális munka... Összeférhető (a kórházi szakemberek számára is) vagy a globális nyomástól „megerősített kényszer” (a szociális munkát tanuló diáknak), ez a kérdés válaszra vár bennem. A helyzet mégis szemmel láthatóan „emberségesebb” tevékenységet és „ember-ért”(az ember, mint érték) kiált. „Ha valaki átél egy drámát, elveszíti (elveteti) gyermekét, fogan és temet egyszerre, sokszor paradox módon elutasítást kap, amiért egyáltalán érezni mer.” Frigyesi Júlia

szavai mélyen a szívemben vannak. Megtapasztaltam négy hónapi önkéntes tevékenység által az – „elveszített” és „elvetetett” – Nőt, aki „érezni mer”, hogyha engedjük elsiratni, megbánni és megbocsátani! Ez mind Tőlünk függ, függetlenül attól, hogy milyen szakmánk van és milyen előítéleteink...

Engedjük, hogy „könnycseppek” hulljanak.

Egy piros bicikli monológja

Úton lenni...

-- Ha nem mondod el, ám legyen. Majd élünk úgy. Miért nem érthetek meg... ugyan ugyan semmit? Hiszen én is tojásból keltem ki, mint minden más bicikli. Akarom, akarom, hogy ülj rám. Úgy, mint régen, mint amikor még együtt fürödtünk. Te nem akarod, hogy segítsek. Csak cipeled egyedül azt a fránya bevásárlókosarat... Az uborkát még csak elbírnád, de a krumpli... ó, a krumpli nehéz. Lásd, én gurulok, nekem könnyebb, csak irányíts. Ne félj, nem üt el senki. Piros vagyok. Azért vagyok piros, hogy könnyebben vigyázzak rád. Azért vagyok, hogy vigyázzak rád... És nézd csak, te milyen könnyen hátat fordítasz... s csak távolodsz... és viszed azt a k.k.kosarat, amiről anyukád is azt mondta, hogy neked... neked még nehéz. Hiszen még csak nyolcéves vagy... Elmész. Hát akkor menj. Csak vigyázz magadra... Ha majd megbékélsz, én itt leszek. Ne törődj a rozsdáimmal – hisz bizonyára sokára jössz –, csak gyere. Én itt várlak, az út kanyarán. --

Amikor kisebb voltam, mint most, vagyis egészen kicsi, arra gondoltam, hogy akkor lennék boldog, ha tele lenne a házuk nénikkel és bácsikkal, akik elvégzik anyukám és apukám helyett a munkát, és minálunk ezután mindenki csak pihenne. Amikor megkérdeztem, hogy miért is nincsenek ilyen nénik és bácsik a mi házukban, anyukám azt mondta, hogy ő nem szeretne mindig pihenni. Egy ideig érthetetlen volt számomra ez a kijelentés, de lassan rájöttem, milyen értéke van a fejlődésnek, az állandó cselekvésnek. Van, aki menekül és fejvesztve rohan egyik dologtól a másikhoz, hogy ne legyen ideje gondolkodni, hogy inkább a kezét figyelje, ne a koponyája belső falát. Mások meg csak mennek és

dolgoznak, mert a munka ad a megélhetés mellett értelmet, erőt s talán még bölcsességet is. Akárhogyan is, de születésünkönk útra készen pottyannunk ki, várva, hogy megismerkedjünk a fényvel, a hanggal, olyannyira, hogy életünk végére kitaláljuk a fény- és a hangsebességet is.

Az út. Szimbólum az irodalomban, alapelem a tájékozódásban és az irányításban, és az életünk rokon értelmű szava. Sok teher ez két betűnek..., mégis olyan beszédes, mint a szóló szülő. Van az út, vannak az ösvények, a mellékutak, a táblák, a tiltások, a jelzések, mégis tilosban parkolunk nyolcéves fejjel egy piros bicikkel, hogy új irányt válasszunk magunknak a régi helyébe. Miért? Mert készlet valami kis pattogó gumimaci a belsőkben, hogy ide menj, vagy oda menj, hogy ne állj meg. Az úton levés megmagyarázhatatlan és általános jellemző, de azt, hogy ki merre megy, azt mindenkinek a saját kis pattogó gumimacija kell elpattogja. Patt, patt...

Léna

Do;
Do not;
Do ;
Do not;
Do not disturb
Please do!

Lol!
I am wasting it.
Each drop of from the Earl Gray teapot;
While building huge mausoleums for my long forgotten drained affection;
when will you learn to do me!

d.

Lelki horoszkóp

Kos (március 21.–április 20.):

„...egyed teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Fil 3,14)

Bika (április 21.–május 20.):

„Akkor vagyunk igazi önmagunk, ha magunkban hordozzuk a feltámadt Krisztus nyomait, aki legyőzte a halált. Nem nagy dolgokat kell tennünk, csupán Isten leplei legyünk. Megérezzük rajtunk az emberek, hogy megérintett bennünket a feltámadt Úr.”

Ikrek (május 21.–június 21.):

„A legnagyobb megtiszteltetés, amelyben Isten egy lelket részesíthet, nem az, hogy sokat ad neki, hanem hogy sokat kér tőle.”

Rák (június 22.–július 22.):

Lehet, hogy másokkal kapcsolatban nagyon tisztán látsz, de a téged érintő kérdésekben meg vagy fosztva ettől. Szükséged van tehát valakire, aki feljebb segít az Isten felé vezető út lépcsőjén.

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Az Úr nem vezet mindenkit ugyanazon az úton. Esetleg az olyan, aki saját nézete szerint nagyon alacsonyan jár, a legmagasabb úton van az Úr szemében.”

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Ma alkalmazkodom a körülményekhez, anélkül, hogy megkívnám, hogy a körülmények alkalmazkodjanak az én kívánságomhoz.”

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Minél többek vágyaink és minél kevesebb lelki erővel bírunk azok megfékezésére, boldogságunk annál inkább ki van téve a sors játékának és mások szeszélyeinek.”

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Szilárdan hiszek – akkor is, ha a tények az ellenkezőjét mutatják – abban, hogy az isteni gondviselés úgy törődik velem, mintha egyedül volnék a világon.”

Nyilas (november 22.–december 21.):

Ha fájdalom ér, és lelked pattanásig feszül „nem bírom tovább”-bal, adj időt magadnak, hogy kitombolja magát benned a vihar. Ha sikerül másokat megkímélned viharodtól, ha nem teszel elhamarkodott lépést, megérik benned valami, amit a szenvedésed termelt, de új, használható gyümölcs lehet belőle.

Bak (december 22.–január 19.):

Ha le akarod mérni, milyen igazi a szereteted, Isten vagy embertársad iránt, képzeld el, hogy úgy adsz neki, hogy semmit sem kapsz cserébe, sőt minél jobban törekszel, annál több fájdalmat okoz neked. Ha még ezek után sem fordulsz ellene, és kitartasz a szeretetedben, akkor közöd van ahhoz, amit tökéletesnek neveznek.

Vízöntő (január 20.–február 18.):

Nagy öröm ér téged, míg barátod melletted balsorsban van. Bölcs kell legyél ahhoz, hogy úgy lelkendezz neki, hogy tapintattal légy az ő fájdalma iránt, és reménnyel töltsd meg őt is. Ha viszont te vagy a búslakodó barát, vigyázz, nehogy megsavanyítsd a mások örömét azzal, hogy nem tudsz együtt örülni, mert ragaszkodsz a gyászodhoz.

Halak (február 19.–március 20.):

„Krisztus győzött, és minket is meg akar ajándékozni az új étellel. Benned is győz. Legyőzi a bűnödöt, a halálot, a sikertelenségeidet, korlátjaidat. Rajtad áll, hogy elfogadod-e az új életet, vagy be akarsz zárkózni a sírodba, visszahengerítve a bejárathoz a követ.”

Léonie

Hangyaösvényen

Teljesen elveszettnek érezte magát a bolyban a többiek között. Társai sűrögtek-forogtak, szorgoskodtak, végezték a dolgukat. El nem tudta képzelni, hogy honnan tudják, mit kell tenniük. Sokszor már az is megfordult a kis hangyafejében, hogy a többiek is olyan tanácstalanok, mint ő, és épp ezt akarják leplezni a sok értelmetlen cselekedetükkel. Ő nem szeretett felesleges dolgok után nézni. Ezért szomorú szemekkel figyelte a többieket, és a léte értelmetlenségén gondolkodott.

Egyszer csak gyöngéd dobolást érzett a testén. Körülnézett, és észrevette, hogy egyik társa próbál valamit jelezni számára. Tanácstalanul meredt a másik hangyára. Ám az továbbra is dobolt rajta, majd elindult kifelé a bolyból. A kicsi hangyát félelemmel vegyült öröm töltötte el. Minden zsigerébe lehatolt a dobolás lágy ritmusa, és úgy érezte, egész lényét valami megmagyarázhatatlan boldogság tölti el. Nem tudott számot adni a benne történő dolgokról, csak azt érezte, hogy követnie kell a társát. Elindult ő is.

Nemsokára átverekedtek magukat a nyüzsgő hangyatömegben, és kiértek a friss levegőre és a fényre. Akkor látta életében először a sugárzó napot, a földet, az eget, a növényeket, mindent, ami a valós világ volt. Azelőtt csak a boly sötétjét és társai mozgását ismerte.

Társá intett neki, hogy engedje ki saját illatát a levegőbe, és kövesse őt. Haladtak előre, egy ismeretlen cél fele. Az első lépéseknél minden olyan érdekes volt, tele volt kíváncsisággal, és minél hamarabb meg szeretne volna érteni, hogy kicsoda ő, és micsoda ez a világ körülötte. Ám a hosszú útba belefáradt. Állandóan fűszálra fel, fűszálról le, köveket kikerülni, vagy rájuk felmászni, ismeretlen árnyak elől elmenekülni, követni egy társat, akit nem ismer, de aki olyan csodálatos harmóniát ébresztett fel bensejében. Nemsokára végtelen düh és félelem kerítette hatalmába. Mi lesz, ha társa törbe csalja? Mi lesz, ha teljesen feleslegesen teszi meg ezt az utat, ha nincs cél? Vagy mi lesz, ha társa elvezette a bolyból, hogy ő elpusztuljon az úton, ha ismeretlen veszélyeknek teszi ki? Csápjait társa hátán tartotta, nagyon vigyázott, hogy még véletlenül se szakadjon el tőle, hiszen ez az elszakadás végzetes lett volna ezen az ismeretlen úton.

De nemcsak dühöt és félelmet érzett, hanem vég nélküli irigységet is. A társa már sokszor járt ezen az úton, ismeri a bolyon kívüli világ rejtelmét. Tapasztalt, ügyes hangya, aki tudja, hogy miért született a világra. Tudja, hogy mi az értelme az életének, hogy miért szorgoskodik nap mint nap. Ő pedig nem tud semmit, nem ért semmit, fogalma sincs arról, hogy merre tartanak, csak vakon bízik egy idegenben, akiről úgy tudja, hogy egy bolyban élnek, és halad egy ismeretlen úton.

Hosszú utat tettek meg, és még mindig nem értek célba. A kis hangya nagyon elfáradt a testi-lelki kín alatt. Egy pillanatra visszanezett, és meglepődött azon, amit tapasztalt. Utánuk sok-sok hangya jött, ugyanazon a fáradságos úton, dacolva fűszálakkal és kövekkel, a nap forró sugaraival és az időnként feltámadó széllel.

Ekkor értette meg, hogy ő egy úton jár, amelyet illatával kijelöl mások számára, hogy követhessék őt a cél fele. Mert minél illatosabb egy hangyaösvény, annál több hangya választja azt, és minél több hangya megy végig rajta, annál illatosabb lesz.

A társa eljutott egy csodálatos helyre, aztán visszatért érte, hogy elhívja őt is. Neki az a feladata, hogy minden fáradságot legyőzve kövesse, bízva benne, hogy jó úton jár, illatával pedig kijelölje a hangyaösvényt, hogy minél több hangya válassza azt az utat, amelyben ő bíz, és amelyről reméli, hogy célba vezet.

Nagy Lilla



Történt egyszer, hogy egy srác felnevelt egy árva vaddisznót. Az állat úgy ragaszkodott a sráchoz, mint egy kutya. Egyszer elmentek vadászni, és a srác lőtt egy vaddisznót. Vitte a vállán. Mögötte ballagott a saját házi vaddisznója.

Hazafelé tartva találkoztak egy turistacsoporttal, akik meglepve kérdezték:

– Mi történt itt?

Mire a srác:

– Az egyik vadmalacot lelöttem, a másik megadta magát.



Borzos élmények

Miért pont a borz? Nem tudom...így alakult. Pedig az az első találkozás, akkor régen, szomorú emlékként maradt meg bennem, és azt hiszem, Borz, benned is.

Egy erdőszélen baktattunk Farkassal, dombnak fel. Farkas mindig ügetve járt, farkasmódra. Külsőre is olyan volt. Ezért maradt rajta ez a név. Amúgy középkorú, megtermett, szürke husky. Úgy találtuk. De ez egy másik történet.

Farkas mögött lemaradtam. Soha nem érdekelte, hogy nem tudok lépést tartani vele. Láttam, hogy megfogott valamit. Párszor megrázta. Mire utolértem s elzavartam, a kétmaréknyi borzkölyök már nem élt.

Az anyaborz nem futott el. Az erdőszéli bokros alá húzódva fenyegetett minket, amíg otthagytuk. Ez volt az első és utolsó alkalom, hogy borzot napfénynél láttam.

Mert amúgy a borzok éjszaka aktív, pontosabban szürkületől hajnalig aktív állatok. Nagyon jól tudják, mikor bizonytalanodik el a lesben álló ember abban, amit lát, s csak ez után merészkednek elő föld alatti fészükéből. Ez teszi őket olyan kevéssé ismertté az emberek között, bár mondhatni közöttünk élnek.

Tényleg! Hogy is mutat egy borz? Hát így:

Igen, szerintem is kedves teremtés! Olyasféle, mint valami kis méretű medve. Tenyeres-talpas, lomha, mindenevő. Szelíd és játékos.



Szintén jópár éve volt, hogy felfedeztük azt a hatalmas borzvárat a városunktól negyedórányi járásra. Déli fekvésű domboldal (ezt szeretik), a város és a legelő között. Közvetlen közelében gabonaföld, meg egy jó öreg szelídgesztenyefa-páros. Persze sokáig rókavárnak gondoltuk, mert avval gyakran találkoztunk a környéken. Aztán megtanultuk felismerni a különbséget róka- és borzvár között, s később, az első sikeres lesben állás után bebizonyosodott, hogy tényleg borzok tanyája ez.

Néha aztán kiültünk naplementekor a dombtetőre, s vártuk a mozgolódást. A vakarózást! Mindig így kezdődött ☺ Mielőtt előmászta volna, hosszasan vakaróztak valahol a borzvár bejáratánál. Úgy kb. fél órát. Mert bár amúgy nagyon tiszta állatok, rengeteg az élősködőjük: kullancsok, bolhák...ezt még a borzkölyöknél láttam.

És ezzel vége is... Ezek csak ilyen rövid, sokat nem mondó-mutató találkozások voltak...csak pár pillanat, egy sokszor didergésig hideg és hosszú várakozás után. Mégis sok élményt nyújtottak.

Érdemes próbát tenni!

j

Viccek

☺
A pszichológushoz bejelentkezik a fiatal mama.

– Doktor úr! Azt hiszem, túl szigorúan neveltem a gyerekeket, és most nem tudom, mit csináljak.

– Asszonyom, miből gondolja, hogy baj van a gyerekekkel?

– Hát csak abból, hogy amikor mások a nevét kérdezik, azt válaszolja: Pistike Nemszabad.

☺
– Képzeld, szegény nővérem két éve kórházban van.

– Jaj, de sajnálom! Tüdő?

– Nem.

– Szív?

– Nem.

– Hanem?

– Ápolónő.

☺

Két ügyvéd bemegy egy étterembe, leülnek, kérnek egy pohár vizet, majd kinyitják az aktatáskájukat, és elővesznek egy-egy szendvicset. A pincér felháborodva mondja nekik:

- De uraim! Ez egy étterem! Itt nem ehetik a saját szendvicseiket!

A két ügyvéd egymásra néz, megvonják a vállukat, kicserélik egymás közt a szendvicseiket, majd nyugodtan elkezdnek falatozni.

☺